

ฝ่ายวิเทศสัมพันธ์
เลขรับ..... 212
วันที่..... 17 มิ.ย. 47
เวลา..... 11.00 น.
บันทึกข้อความ

กรมก 1 - 03 - 050 : เรื่องที่ 2
ที่..... 003230
วันที่..... 10 ส.ค. 2547
เวลา..... 14.01 น.

ส่วนราชการ

กลุ่มกฎหมายทั่วไปและคดี กองนิติการ

1-03-048 : เรื่องที่ 2

ที่ ~~คค. 0305.ณ/ คค. 0305.ณ. 136~~ วันที่ 4 มีนาคม 2547

กองวิชาการและวางแผน
รับที่..... 000984
วันที่..... 16 ส.ค. 2547
เวลา..... 10.38

เรื่อง แจ้งผลคดีชั้นอุทธรณ์

① เรียน หกม.

ตามที่ สนง. อัยการคดีปกครองสงขลาแจ้งผลคดีชั้นอุทธรณ์ของศาลปกครองสูงสุดให้ ขน. ทราบว่า ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเป็นไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา และให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความกับให้คืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งสองศาลทั้งหมดให้แก่ผู้ฟ้องคดี ในคดีหมายเลข คำที่อ.36/2546 คดีหมายเลขแดงที่ อ.57/2546 ระหว่าง เทศบาลตำบลปากแพรก ผู้ฟ้องคดี ขน. ผู้ถูกฟ้องคดี

พิจารณาแล้วเห็นว่าคำวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้นและศาลปกครองสูงสุดมีประเด็นพิจารณาแตกต่างกัน กล่าวคือ

1. เรื่องเดิม

สขน.4 นส. ตรวจสอบว่าเทศบาลปากแพรกทำการก่อสร้างเขื่อนกันตลิ่งบริเวณคลองท่าเล โดยไม่ได้รับอนุญาตจาก ขน. จึงสั่งให้ระงับการก่อสร้างจนกว่าจะได้รับอนุญาตและหากฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งมีความผิดตาม ม. 297 แห่ง พ.ร.บ.การเดินเรือ มีอัตราโทษจำคุกไม่เกิน 3 เดือน หรือปรับไม่เกิน ห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งเทศบาลปากแพรกเห็นว่า ขน. ไม่มีอำนาจตาม พ.ร.บ.การเดินเรือฯ เนื่องจากตามข้อเท็จจริงคลองดังกล่าวไม่มีการเดินเรือจึงไม่เป็นความผิด และการก่อสร้างดังกล่าวอาศัยอำนาจตาม พ.ร.บ. กำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 จากการออกคำสั่งดังกล่าว นั้น เป็นเหตุให้เทศบาลปากแพรกได้รับความเสียหาย จึงได้ฟ้อง ขน. ต่อศาลปกครองสงขลาให้ชดใช้เงินจากการทำละเมิด 2,000,000.- บาท

2. ศาลปกครองสงขลาวินิจฉัยสรุปได้ว่า

การปลูกสร้างสิ่งล่วงล้ำลำน้ำเข้าไปในลำคลองต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าท่าตาม ม. 117 แห่ง พ.ร.บ.การเดินเรือฯ การที่ สขน.4 นส. ออกคำสั่งให้เทศบาลปากแพรกระงับการก่อสร้างเขื่อนไว้จนกว่าจะได้ดำเนินการขออนุญาตก่อสร้างให้ถูกต้อง หากฝ่าฝืนจะมีโทษจำคุกและปรับนั้น เป็นการแจ้งลักษณะโทษกรณีไม่ปฏิบัติตามคำสั่งให้เทศบาลทราบเท่านั้น อันมีลักษณะเป็นการกระทำในฐานะเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติตามกฎหมายที่ให้อำนาจไว้จึงไม่เป็นการละเมิดต่อเทศบาล และการก่อสร้างเขื่อนกันตลิ่งคลองท่าเลแม้กฎหมายให้อำนาจเทศบาลมีหน้าที่จัดการให้มีและบำรุงทางระบายน้ำตาม ม.51 (8) แห่ง พ.ร.บ. เทศบาล พ.ศ. 2496 แต่เทศบาลต้องจัดการกิจการใดๆ ในเขตเทศบาลภายใต้บังคับแห่งกฎหมายอื่น ๆ ด้วย ซึ่งเทศบาลจะต้องปฏิบัติตาม พ.ร.บ.การเดินเรือฯ และต้องได้รับอนุญาตจาก ขน. ดังนั้น ข้ออ้างว่ากฎหมายให้อำนาจเทศบาลฟังไม่ขึ้น จึงพิพากษายกฟ้อง

3. ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยสรุปได้ว่า

สขน.4 นส. แจ้งความดำเนินคดีกับเทศบาลปากแพรก เนื่องจากเห็นว่าเทศบาลฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของ สขน.4 นส. ที่ให้ระงับการก่อสร้างคลังจนกว่าได้รับอนุญาตจากเจ้าท่า ถือว่าเป็นการใช้อำนาจตาม ม. 297 แห่ง พ.ร.บ.การเดินเรือฯ โดยมีลักษณะเป็นการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย ซึ่งมีลักษณะโทษทางอาญา เทศบาลจึงฟ้องเรียกค่าเสียหายในเรื่องเกี่ยวกับการดำเนินการตามกระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรมจึงไม่อยู่ในอำนาจของศาลปกครองที่จะพิจารณา / พิจารณาแก้คำพิพากษาของศาลชั้นต้นเป็น ไม่รับฟ้อง และให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความกับให้คืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งสองศาลทั้งหมดให้แก่เทศบาล

จากการที่ศาลปกครองสูงสุดยังไม่รับฟ้องคดี อันเนื่องมาจากการออกคำสั่งที่เกี่ยวกับการลงโทษผู้กระทำความผิดทางอาญาดำเนินการตาม พ.ร.บ. การเดินเรือฯ เห็นว่าคำพิพากษามีประโยชน์ต่อการปฏิบัติงานของ สขน. สขน. สาขา ในประเด็นการใช้กฎหมายที่ใกล้เคียงกัน และอำนาจของศาลปกครองจึงเห็นควรส่งคำพิพากษาให้ สขน. สขน.สาขา ใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติงาน อนึ่ง ได้จัดส่งให้ สขน.4 นส. ในเบื้องต้นแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาก่อนนำเสนอ อชน. ทราบคำพิพากษาดำเนินการที่แนบท้ายนี้ พร้อมทั้งมอบหมาย สบ. ส่งคำพิพากษาให้ สขน. สขน.สาขา ต่อไป

44

เรียน สขน. บว.

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

ขอเรียนขอ

12 มิ.ย. 47

(นายบัณฑิต ธีระกุล)

นิติกร 5

ศก.0305.นต/136 ลง 10 มี.ค.47

เรียน อชน

เรื่องเดิม ศาลปกครองสงขลา ได้มีคำพิพากษา

ยกฟ้องเทศบาลตำบลปากแพรก ผู้ฟ้องคดี ขน. ผู้ถูกฟ้องคดี กรณีที่เทศบาลตำบลปากแพรก ผู้ฟ้อง เทศบาลมีอำนาจให้เจ้าท่าขึ้นในเขตล่องน้ำท่าลว จังหวัดนครศรีธรรมราช ได้ตามบทบัญญัติแห่ง พ.ร.บ.เทศบาล และ พ.ร.บ. กั้นเขตแดนและอำนาจการราชการ

ศาลสงขลาโดยไม่มีข้อขัดข้องจาก มาตรา 4 และ ต่อมาเทศบาล

ตำบลปากแพรกอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุด

V/49/13

คดีนี้ ศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาโดยมีมติเอกฉันท์ว่า เทศบาลตำบลปากแพรก ผู้ฟ้องคดี มีอำนาจให้เจ้าท่าขึ้นในเขตล่องน้ำท่าลว จังหวัดนครศรีธรรมราช ได้ตามบทบัญญัติแห่ง พ.ร.บ.เทศบาล และ พ.ร.บ. กั้นเขตแดนและอำนาจการราชการ การดำเนินการตามคำพิพากษาของศาลฎีกาเป็นอันเสร็จสิ้นแล้ว เทศบาลตำบลปากแพรก ผู้ฟ้องคดี จึงได้ถอนคำอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุด และศาลปกครองสูงสุด จึงได้มีคำสั่งยกฟ้องคำอุทธรณ์ของเทศบาลตำบลปากแพรก (ศาลปกครองสงขลา) เป็นไม่รับคำฟ้อง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และสั่งให้ สบ. ส่งคำพิพากษา

12 มิ.ย. 47

15 มิ.ย. 47
17 มิ.ย. 47
2 มิ.ย. 47

15 มิ.ย. 47

16 มิ.ย. 47

15 มิ.ย. 47

15 มิ.ย. 47

16 มิ.ย. 47

ที่ อส 0045/ 57

กองนิติการ
เลขที่ 169 รหัส.....
วันที่ ๑๑-๐๑-๕๗ เวลา 15:27

สำนักงานคดีปกครองสงขลา

ถนนแหลมสนอ่อน สงขลา 90000

4 กุมภาพันธ์ 2547

กรรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี
รับที่ 002723
ว.ที่ - 9 ก.พ. 2547
เวลา 11.26 น.

เรื่อง แจ้งผลคดีชั้นอุทธรณ์

เรียน อธิบดีกรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี

อ้างถึง หนังสือกรมเจ้าท่า ส่วนที่สุด ที่ คค 0501/003462 ลงวันที่ 8 สิงหาคม 2545

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ. 36/2546 คดีหมายเลข
แดงที่ อ. 57/2546 จำนวน 1 ชุด

ตามหนังสือที่อ้างถึง กรมเจ้าท่าขอให้สำนักงานอัยการสูงสุดจัดพนักงานอัยการดำเนินการ
แก้ต่างคดีปกครองของศาลปกครองสงขลา คดีหมายเลขดำที่ 238/2545 ให้แก่กรมเจ้าท่า กรณี เทศบาล
ตำบลปากแพรง พังงา ศาลปกครองสงขลา เรื่อง การกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิด
จากคำสั่งทางปกครอง ซึ่งสำนักงานอัยการสูงสุดได้มอบหมายให้พนักงานอัยการ สำนักงานคดีปกครอง
สงขลาดำเนินการแก้ต่างให้แก่กรมเจ้าท่า ต่อมาศาลปกครองสงขลาพิพากษายกฟ้อง เมื่อวันที่ 5
กุมภาพันธ์ 2546 และสำนักงานคดีปกครองสงขลาได้แจ้งผลคดีให้ท่านทราบแล้ว นั้น

เนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด และบัดนี้ศาลปกครองสูงสุด
ได้พิพากษาแล้วเมื่อวันที่ 19 ธันวาคม 2546 โดยศาลปกครองสงขลาได้อ่านผลแห่งคำพิพากษาเมื่อ
วันที่ 27 มกราคม 2547 รายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย คดีถึงที่สุด

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

เรียน อธิบดี
เพื่อโปรดพิจารณา

๑๕
๑ ก.พ. ๕๗

(นายสุรเชษฐ์ ศรีกระจำง)

อัยการพิเศษฝ่ายคดีปกครองสงขลา 1 รักษาการแทน

อธิบดีอัยการฝ่ายคดีปกครองสงขลา

สคป.สข

โทร., โทรสาร 0-7431-2073

๑๕

๑๕/๐๑/๕๗

๑๕

๑๕

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ด. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๓๖/๒๕๔๖
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๕๗/๒๕๔๖

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๙ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๖

ระหว่าง { เทศบาลตำบลปากแพรก

ผู้ฟ้องคดี

กรรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี (กรมเจ้าท่า เดิม)

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากคำสั่งทางปกครอง
(อุทธรณ์คำพิพากษา)

โดยที่ได้มีการตราพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕
พระราชกฤษฎีกาโอนกิจการบริหารและอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตาม
พระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ พ.ศ. ๒๕๔๕ และพระราชกฤษฎีกา
แก้ไขบทบัญญัติให้สอดคล้องกับการโอนอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตาม
พระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ พ.ศ. ๒๕๔๕ ขึ้นใช้บังคับ
ให้มีการโอนกิจการ ทรัพย์สินงบประมาณหนี้ สิทธิ ภาระผูกพัน ข้าราชการ ลูกจ้าง อัตรากำลัง
และบรรดาอำนาจหน้าที่ในส่วนที่เกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ
ประกาศหรือคำสั่งต่าง ๆ ของกรมเจ้าท่าในคดีนี้ ไปเป็นของกรรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี
จึงให้เปลี่ยนชื่อผู้ถูกฟ้องคดี จากเดิม กรมเจ้าท่า เป็นกรรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี

/และให้...

และให้ถือว่าบรรดาถ้อยคำสำนวนทั้งหลายที่ระบุหรืออ้างถึงกรมเจ้าท่า เป็นการระบุหรืออ้างถึงกรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี

ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๒๓๘/๒๕๔๕ หมายเลขแดงที่ ๔๕/๒๕๔๖ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองสงขลา)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นทบวงการเมืองตามมาตรา ๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และมีอำนาจหน้าที่จัดให้มีและบำรุงทางระบายน้ำ ตามมาตรา ๕๑ (๘) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย จากการกระทำของเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดี โดยมีข้อเท็จจริงว่า นายมานะ นวลหวาน นักวิชาการขนส่ง ๕ รักษาการแทนเจ้าท่าภูมิภาคสาขานครศรีธรรมราช ได้มีหนังสือที่ คค ๐๕๑๕.๔/๑๐๑ ลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๔๕ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีระงับ การก่อสร้างสิ่งล่วงล้ำลำน้ำ หลังจากเจ้าหน้าที่ยื่นฟ้องคดีตรวจพบว่าผู้ฟ้องคดี ได้ก่อสร้างเขื่อนกันตลิ่งลงในบริเวณคลองท่าเสา (คลองป่าปาน) ในท้องที่เขตเทศบาล ตำบลปากแพรก อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าท่า อันถือเป็นการละเมิดมาตรา ๑๑๗ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๙๖ และให้ผู้ฟ้องคดีระงับการก่อสร้างไว้จนกว่าจะได้ทำการขออนุญาต จากเจ้าท่า และเจ้าท่าอนุญาตให้ก่อสร้างแล้ว หากผู้ฟ้องคดียังคงฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตาม จะมีความผิดตามมาตรา ๒๙๗ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว และมีโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การกระทำของเจ้าหน้าที่ ของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นไปด้วยความจงใจหรือประมาทเลินเล่อให้ผู้ฟ้องคดีเสียหายแก่เสรีภาพ ทรัพย์สิน และสิทธิ รวมทั้งเป็นการเสียหายแก่ชื่อเสียง ทางทำมาหาได้ หรือทางเจริญของผู้ ฟ้องคดี จึงเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี เป็นผลให้ผู้ฟ้องคดีและผู้เกี่ยวข้องกับการ ก่อสร้างต้องหยุดระงับการก่อสร้างไประยะหนึ่ง ส่งผลต่อเงินทุนและดอกเบี้ยที่นำมาใช้ในการ ก่อสร้าง ทั้งนี้ เจ้าหน้าที่ยื่นฟ้องคดีควรรู้ได้ว่าการกระทำที่เป็นการละเมิด ต่อบทบัญญัติมาตรา ๑๑๗ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๙๖ ต้องเป็นการก่อสร้างสิ่งปลูกสร้างในคลองหรือลำน้ำที่ประชาชนใช้เป็นทางเดินเรือเท่านั้น เมื่อคลองที่พิพาทมิได้ใช้เดินเรือ ผู้ฟ้องคดีก็มีอำนาจในการก่อสร้างเขื่อนกันตลิ่งได้ตามรัฐธรรมนูญ

/แห่ง...

แห่งราชอาณาจักรไทย พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ มาตรา ๕๑ (๔) และพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๖ (๑) (๒) (๒๔) (๒๗) และ (๒๙) ขอให้ศาลปกครองมีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหายเป็นเงินจำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท

ผู้ถูกฟ้องคดีให้การว่า เนื่องจากมีประชาชนร้องเรียนถึงอธิบดีกรมเจ้าท่าว่า ผู้ฟ้องคดีขุดลอกคลองท่าเสา ซึ่งอยู่ในเขตเทศบาลตำบลปากแพรก ทำให้ตลิ่งพังทรุดตัวลงที่ดินและบ้านเรือนของประชาชนเสียหายจำนวนมาก ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีคำสั่งให้สำนักงานเจ้าท่าภูมิภาคที่ ๔ สาขานครศรีธรรมราช ทำการตรวจสอบ ผลการตรวจสอบของเจ้าหน้าที่พบว่า มีร่องรอยการขุดลอกคลองเสร็จไปแล้วและมีการก่อสร้างเขื่อนกันตลิ่งที่มีลักษณะเป็นการก่อสร้างสิ่งล่วงล้ำลำน้ำ โดยมีการถมดินลงในคลองท่าเสาเพื่อกั้นไม่ให้น้ำไหลผ่านบริเวณที่ก่อสร้างประชาชนในบริเวณใกล้เคียงให้การว่าเป็นการกระทำของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีตรวจสอบแล้วไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้รับอนุญาตจากเจ้าท่าให้ก่อสร้างเขื่อนกันตลิ่งแต่อย่างใด เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีหนังสือสำนักงานเจ้าท่าภูมิภาคที่ ๔ สาขานครศรีธรรมราช ที่ คค ๐๕๑๕.๔/๑๐๑ ลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๔๕ แจ้งให้นายกเทศมนตรีตำบลปากแพรก ซึ่งเป็นผู้เกี่ยวข้องกับผู้ฟ้องคดีได้ทราบ และให้ระงับการก่อสร้างสิ่งล่วงล้ำลำน้ำทั้งหมดจนกว่าจะได้รับอนุญาตจากเจ้าท่าเสียก่อน แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ยินยอมปฏิบัติตามโดยยืนยันที่จะไม่ขออนุญาตจากเจ้าท่า เจ้าท่าภูมิภาคสาขานครศรีธรรมราชจึงมอบอำนาจให้นายมานะ นวลหวาน นักวิชาการขนส่ง ๕ เข้าแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดี ส่วนหลักเกณฑ์ในการอนุญาตให้ปลูกสร้างอาคารหรือสิ่งอื่นใดตามพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๙๖ นั้น เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวง ฉบับที่ ๖๓ (พ.ศ. ๒๕๓๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๙๖ โดยเขื่อนที่สร้างขึ้นเพื่อกั้นน้ำเข้านั้นถือเป็นสิ่งล่วงล้ำลำน้ำที่อนุญาตให้สร้างได้ โดยทั่วไปแล้ว เมื่อเจ้าท่าตรวจพบว่าการก่อสร้างสิ่งล่วงล้ำลำน้ำ เจ้าท่าจะมีขั้นตอนในการปฏิบัติให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๙๖ คือ ๑. ตรวจสอบหาตัวผู้กระทำความผิด ๒. ออกคำสั่งเป็นหนังสือแจ้งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารหรือสิ่งอื่นใดนั้นให้รื้อถอนหรือแก้ไข

/ตามมาตรา...

ตามมาตรา ๑๑๘ ทวิ ๓. รวบรวมพยานหลักฐานเพื่อแจ้งความต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีแก่ผู้กระทำความผิด ตามมาตรา ๑๑๗ และมาตรา ๑๑๘ และ ๔. หากศาลพิพากษาลงโทษแล้ว ถ้าผู้นั้นมีความประสงค์ขออนุญาตก่อสร้างให้ถูกต้อง ก็จะต้องชำระค่าปรับต่อศาลตามมาตรา ๑๑๘ ทวิ วรรคห้า และยื่นคำขอต่อเจ้าพนักงานหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวงฉบับที่ ๖๓ (พ.ศ. ๒๕๓๗)ฯ จึงเห็นได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้ดำเนินการไปโดยสุจริตและเป็นไปตามขั้นตอนของกฎหมายแล้ว โทษมิได้จงใจหรือประมาทเลินเล่อกระทำให้ผู้ฟ้องคดีเสียหายแต่อย่างใด แต่เป็นการกระทำในฐานะเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายให้อำนาจไว้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีรับภาระก่อสร้างสิ่งล่วงล้ำลำน้ำ จึงมิได้ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย และหากจะถือว่าผู้ฟ้องคดีเสียหาย ก็ไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีต้องขาดรายได้จากการทำมาหาได้เนื่องจากการประกอบอาชีพตามปกติอย่างไร เป็นระยะเวลาที่วันและผู้ฟ้องคดีมีรายได้วันละหรือเดือนละเท่าใด อันเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีเรียกร้องค่าเสียหายเป็นจำนวนถึง ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาทได้

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีมิได้ปฏิเสธหรืออธิบายว่า ประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวหาตามคำฟ้องหรือเนื้อหาสาระของเอกสารในคำฟ้องไม่ถูกต้องอย่างไร นอกจากนี้ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีกล่าวอ้างกฎกระทรวง ฉบับที่ ๖๓ (พ.ศ. ๒๕๓๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ ข้อ ๔ นั้น ก็มีได้ชี้แจงว่าการก่อสร้างที่จะเป็นการกระทำละเมิดตามมาตรา ๑๑๗ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ จะต้องเป็นการสร้างในสถานที่ซึ่งเป็นคลองหรือลำน้ำที่ประชาชนใช้เดินเรือเท่านั้น อีกทั้ง ผู้ถูกฟ้องคดียังมิได้ให้การในประเด็นที่ว่า เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีควรจะเป็นการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาฐานทำให้ผู้ฟ้องคดีเสื่อมเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่นเกลียดชังว่าผู้ฟ้องคดีกระทำเพราะโง่เขลาหรือไม่รู้กฎหมาย และผู้ถูกฟ้องคดีมิได้ให้การปฏิเสธข้อที่ผู้ฟ้องคดีอ้างถึงความเสียหายเกี่ยวกับเสรีภาพ ทรัพย์สิน สิทธิ และชื่อเสียงแต่อย่างใด จึงเห็นได้ว่าคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นคำให้การที่เลื่อนลอย ไม่มีเหตุผลและยังเป็นการด่วนสรุปว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดกฎหมาย โดยมิได้ตรวจสอบว่าคลองดังกล่าวมีประชาชนใช้เพื่อการเดินเรือหรือไม่ อันเป็นประเด็นสำคัญที่จะวินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีฝ่าฝืนกฎหมายหรือไม่ การเรียกค่าเสียหายจำนวน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท จึงเป็นเวลาที่ไม่มีมูลจริง

/ผู้ถูกฟ้อง...

ผู้ถูกฟ้องคดีให้การเพิ่มเติมว่า การกระทำที่จะเป็นความผิดตามมาตรา ๑๑๗ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ จะต้องพิจารณา กฎหมายดังกล่าวทั้งมาตรา และขอยืนยันตามคำให้การ

ผู้กำกับกับการสถานีตำรวจภูธรอำเภอทุ่งสงซึ่งแจ้งต่อศาลปกครองชั้นต้น ในฐานะพยานว่า พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอทุ่งสง ได้รับคำร้องทุกข์จากผู้ถูกฟ้องคดีในกรณีดังกล่าวไว้ดำเนินคดี ตามคดีอาญาที่ ๖๘๔/๒๕๔๕ และเนื่องจากคดีดังกล่าว เป็นการกล่าวหาองค์กรของรัฐว่ากระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ จึงต้องมีการ ดำเนินการตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม การทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยได้ส่งสำนวนการสอบสวนไปยังสำนักงานคณะกรรมการป้องกัน และปราบปรามการทุจริตแห่งชาติเพื่อดำเนินการ ขณะนี้ยังไม่ทราบผลการสอบสวน แต่อย่างใด

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาว่า การปลูกสร้างสิ่งใดล่วงล้ำเข้าไปในลำคลอง ที่จะต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าท่าตามมาตรา ๑๑๗ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ นั้น ไม่เฉพาะแต่ลำคลองที่ใช้เดินเรืออันเป็นทางสัญจรของประชาชนเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการห้ามก่อสร้างสิ่งล่วงล้ำลำน้ำที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกันด้วย สำหรับ คลองท่าเลาที่ผู้ฟ้องคดีได้ก่อสร้างเชื่อมกันตลิ่งล่วงล้ำลำน้ำเข้าไปนั้น ปรากฏตามภาพถ่าย ว่าบริเวณที่ก่อสร้างตั้งอยู่ในบริเวณชุมชน เชื่อว่าเป็นลำคลองที่ประชาชนยังคงใช้ประโยชน์ร่วมกัน การที่ผู้ฟ้องคดีก่อสร้างเชื่อมกันตลิ่งนี้โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าท่า จึงเป็นการกระทำที่ ผิดฝ่าฝืนต่อพระราชบัญญัติดังกล่าว แต่เนื่องจากเชื่อมกันตลิ่งที่ผู้ฟ้องคดีก่อสร้างเป็น เชื่อมกันน้ำเขาหะ มีลักษณะอันอาจอนุญาตได้ตามข้อ ๔ (๕) ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๖๓ (พ.ศ. ๒๕๓๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ เจ้าท่าภูมิภาคสาขานครศรีธรรมราชยอมอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๑๘ ทวิ วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน ออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีระงับการก่อสร้างเชื่อมกันตลิ่ง ไว้จนกว่าจะได้มาดำเนินการขออนุญาตก่อสร้างให้ถูกต้องเสียก่อนได้ การที่เจ้าท่าภูมิภาคสาข นครศรีธรรมราช แจ้งแก่ผู้ฟ้องคดีด้วยว่า หากไม่ดำเนินการขออนุญาตจากผู้ถูกฟ้องคดี จะต้องมิโทษจำคุกหรือปรับ นั้น มิได้มีลักษณะข่มขืนใจผู้ฟ้องคดีให้ต้องขออนุญาตจาก

/ผู้ถูกฟ้อง...

ผู้ถูกฟ้องคดีตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง แต่เป็นเพียงการแจ้งลักษณะโทษของการฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีทราบเท่านั้น อันมีลักษณะเป็นการกระทำในฐานะเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติการตามหน้าที่ที่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายให้อำนาจไว้ การกระทำดังกล่าวจึงไม่เป็นการละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี

สำหรับการสร้างเชือกกันดลิ่งในคลองท่าเลาที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีสามารถดำเนินการได้โดยไม่ต้องขออนุญาตจากผู้ถูกฟ้องคดี เนื่องจากเป็นอำนาจของผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๕๑ (๘) แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๗๖ ที่ให้เทศบาลมีหน้าที่จัดให้มีและบำรุงทางระบายน้ำ ประกอบกับมาตรา ๑๖ (๑) แห่งพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่ให้เทศบาลมีอำนาจจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง จัดให้มีทางระบายน้ำ และดูแลที่สาธารณะ เป็นต้น นั้น เห็นว่า มาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๗๖ บัญญัติให้เทศบาลตำบลต้องจัดทำกิจการใดๆ ในเขตเทศบาลภายใต้บังคับแห่งกฎหมายอื่น ๆ ด้วย ซึ่งในกรณีการจัดให้มีและบำรุงทางระบายน้ำ เทศบาลตำบลต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ โดยต้องขออนุญาตตามหลักเกณฑ์และวิธีการอนุญาตตามกฎหมายกระทรวง ฉบับที่ ๖๓ (พ.ศ. ๒๕๓๗) ออกตามความในพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าเป็นการทำหน้าที่ตามที่พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๗๖ และพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ ให้อำนาจไว้ จึงไม่ต้องขออนุญาตจากผู้ถูกฟ้องคดี นั้น เป็นข้ออ้างที่ฟังไม่ขึ้น จึงพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ ว่า คำวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้นที่ว่า คลองพิพาทตั้งอยู่ในบริเวณชุมชน จึงเชื่อว่าเป็นลำคลองที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกัน นั้น เป็นข้อเท็จจริงที่ศาลไม่มีอาจรู้ได้เอง ข้อเท็จจริงนี้มีใช่ข้อเท็จจริงที่รู้กันทั่วไปหรือ เป็นข้อเท็จจริงที่มีอาจโต้แย้งได้ ทั้งผู้ถูกฟ้องคดีก็มีได้ให้การว่าคลองพิพาทเป็นคลองที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกันและผู้ถูกฟ้องคดีมีอำนาจในคลองที่พิพาทตามนัยมาตรา ๑๑๗ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ อย่างไร การวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้นนี้จึงเป็นการวินิจฉัยที่คลาดเคลื่อน เป็นการยกข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายขึ้นอ้างแทนผู้ถูกฟ้องคดีโดยพลการ และเป็นการรับฟังข้อเท็จจริงนอกสำนวน ทำให้ผู้ฟ้องคดีหลงประเด็นต่อสู้

/ทั้งที่...

ทั้งที่ตามข้อเท็จจริงแล้วคลองพิพาทมิได้เป็นลำคลองที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกัน
แต่อย่างใด

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย
ระเบียบ ข้อบังคับฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ศาลปกครองสูงสุดเห็นว่าคดีมีประเด็นเบื้องต้นที่จะต้องวินิจฉัยว่า
คดีนี้อยู่ในอำนาจของศาลปกครองที่จะพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งหรือไม่

พิเคราะห์แล้ว คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดี
ระงับการก่อสร้างเขื่อนกันตลิ่งในบริเวณคลองท่าเสา (คลองป่าปาน) ซึ่งอยู่ในเขตเทศบาล
ตำบลปากแพรก อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช พร้อมทั้งแจ้งความดำเนินคดีกับ
ผู้ฟ้องคดีโดยกล่าวหาว่าได้ก่อสร้างเขื่อนกันตลิ่งโดยมิได้รับอนุญาตจากเจ้าท่า อันเป็นการฝ่าฝืน
ตอบทบัญญัติในมาตรา ๑๑๗ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖
ถือว่าเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ทำให้ได้รับความเสียหายจากการที่ต้องระงับ
การก่อสร้างเขื่อนกันตลิ่งไประยะหนึ่ง ซึ่งส่งผลต่อเงินทุนและดอกเบี้ยที่นำมาใช้ในการก่อสร้าง
ทั้งยังต้องเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น เกลียดชังว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดกฎหมายเพราะโกงเวลาหรือ
ไม่รู้กฎหมาย โดยผู้ฟ้องคดีเห็นว่าตนมีอำนาจตามกฎหมายที่จะก่อสร้างเขื่อนกันตลิ่งได้
โดยไม่ต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าท่าก่อน จึงขอให้ศาลปกครองมีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดี
ชดเชยค่าเสียหายเป็นจำนวนเงิน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท นั้น เห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดี
แจ้งความดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดีดังกล่าว เนื่องจากเห็นว่าผู้ฟ้องคดีฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตาม
คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ให้ระงับการก่อสร้างเขื่อนกันตลิ่งไว้จนกว่าจะได้รับอนุญาตจาก
เจ้าท่านั้น ถือเป็นการกระทำโดยใช้อำนาจตามความในมาตรา ๒๔๗ แห่งพระราชบัญญัติ
การเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ ซึ่งบัญญัติว่า ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง
ของเจ้าท่าหรือเจ้าพนักงานในการปฏิบัติการตามอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้
ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับตั้งแต่ห้าร้อยบาทถึงห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
โดยมีลักษณะเป็นการปฏิบัติหน้าที่ที่มุ่งผลให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการดำเนินการจับกุม
สอบสวน เปรียบเทียบปรับ ทำความเห็นเกี่ยวกับคดี รวมทั้งสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้อง ซึ่งเป็นขั้นตอน

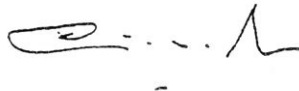

/การดำเนินงาน...

การดำเนินงานที่จะนำไปสู่การนำตัวผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดมาลงโทษทางอาญาตามพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ คดีนี้จึงเป็นการฟ้องเพื่อเรียกค่าเสียหายในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานตามกระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีดังกล่าวจึงมิใช่การกระทำทางปกครองที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ และเมื่อคดีนี้ไม่อยู่ในอำนาจของศาลปกครองแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยประเด็นอื่นตามคำอุทธรณ์อีก ที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษายกฟ้องนั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วยในผล

พิพากษาแก้คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา และให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความกับให้คืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งสองศาลทั้งหมดให้แก่ผู้ฟ้องคดี

นายอำพล สิงห์โกวินท์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายไพศาล กุศลย์วิสัย
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายพีระพล เชาวนศิริ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายธงชัย ลำดับวงศ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

พลเอก นิยม ศันสนาภม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

๓๑๐๓

๕

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า คดีนี้ได้ทำคำพิพากษาโดย นายไพศาล กุมาลย์วิสัย
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด ได้ร่วมประชุมปรึกษาเป็นองค์คณะดังได้
ลงลายมือชื่อไว้แล้วในต้นร่างคำพิพากษา แต่ นายไพศาล กุมาลย์วิสัย พ้นจากตำแหน่ง
ตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณา
คดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ก่อนที่จะลงลายมือชื่อในคำพิพากษานี้ จึงบันทึกไว้เป็นสำคัญ

(นายอัษฎพร จุฬารัตน)

ประธานศาลปกครองสูงสุด

สำเนาออกต้อง

(นางสาวสวทรรศน์ อังสุพานิช)

พนักงานคดีปกครอง ๕